

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
D E L O V N O
I N S O C I A L N O
S O D I Š Č E**

VDS sodba Pdp 1522/2005

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2007:VDS.PDP.1522.2005

Evidenčna številka: VDS0004434

Datum odločbe: 12.01.2007

Področje: delovno pravo

Institut: izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi - kršitev delovnih obveznosti - kaznivo dejanje

Zveza: ZDR člen 111, 111/1, 111/1-1.

Jedro

Tožena stranka v izredni odpovedi pogodbe o zaposlitvi iz razloga po 1. al. 1. odst. 111. čl. ZDR ni opredelila vseh znakov kaznivega dejanja, ki ga je tožniku očitala, niti ni v sodnem postopku dokazala, da je tožnik kršitev pogodbenih in drugih obveznosti iz delovnega razmerja storil, zaradi česar je izpodbijana izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi nezakonita.

Izrek

Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijana sodba sodišča prve stopnje.

Obrazložitev

Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo ugodilo tožbenemu zahtevku tožeče stranke, ki je zahtevala:

- razveljavitev izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi z dne 16.4.2003 ter 25.4.2003;
- ugotovitev, da tožniku delovno razmerje pri toženi stranki ni prenehalo dne 6.5.2003, ampak še traja z

vsemi pravicami;

- vrnitev nazaj na delo, vpis delovne dobe od 6.5.2003 do vrnitve na delo v delovno knjižico ter obračun in izplačilo pripadajočega nadomestila plače z zakonskimi zamudnimi obrestmi od zapadlosti posamičnih mesečnih neto zneskov do plačila. Obenem je naložilo toženi stranki, da je dolžna povrniti tožniku stroške postopka v znesku 264.374,00 SIT, vse v osmih dneh pod izvršbo.

Zoper navedeno sodbo se iz vseh pritožbenih razlogov, to je zaradi bistvenih kršitev določb pravnega postopka, nepopolne in zmotne ugotovitve dejanskega stanja in zmotne uporabe materialnega prava, pritožuje tožena stranka in predlaga pritožbenemu sodišču, da prvostopenjsko sodbo spremeni in zavrne tožbeni zahtevek v celoti. Tožena stranka je začudena nad odločbo sodišča, saj so vsa dejstva in vse izjave obrnjene in je obrazložitev napisana tako, da je vse najslabše za toženko. Sodišče celo trdi, da se je toženka želela tožnika znebiti in to naj bi tudi bil razlog za izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi. Za kaj takšnega ni nikakršnega dokaza v spisni dokumentaciji. Takšne navedbe ne sodijo v obrazložitev sodbe in kažejo le na pristranskost razpravljajočega sodnika oz. senata. Tožnik je toženki grožnje izrekal že pred leti, ko se je toženka bala, da bi kaj naredil njenim otrokom. Kar se tiče konkretnega dogodka, pa je sodišče spregledalo, da je toženka povedala, da se ni bala zase, ampak za otroke - iz tega razloga je počakala, da so tožnika pregledali v ambulanti. Da je bila grožnja resna in se je ustrašila, potrjuje dejstvo, da je odšla na policijo prijaviti dogodek. Toženka je res imela občutek, da je policisti niso jemali resno, vendar pa so opravili razgovor s tožnikom in podali predlog za kazenski pregon na Okrožno državno tožilstvo. Obtožni predlog na Okrajno sodišče v Ljubljani je vložen, kazenski postopek pa še zdaleč ni zaključen. Sodišče brez vsakršnega dokaza verjame tožniku, ki skuša minimalizirati storitev kaznivega dejanja. Toženka je zelo prizadeta, ker sodišče verjame takšni osebi kot je tožnik, čeprav se je tožnik zlagal, ko je kljub predložitvi fotografij, na katerih je posnetek tožnika pri opravljanju krovskokleparških del, zanikal, da bi delal na strehah, ter izjavil, da je mogoče, da je kdaj komu brezplačno kaj pomagal. Po eni strani se tožnik izgovarja na slab vid, da ne more opravljati enostavnih pisarniških del, npr. šteti žeblice, po drugi strani pa kot invalid opravlja težka fizična dela. Tožnik del, ki bi jih moral opravljati, ni opravljal - na delovnem mestu je telovadil, se igral z mobilnim telefonom, odklanjal zelo enostavna dela, se razburjal, nagajal in nenehno klicaril inšpekcijo, ki nikoli ni ugotovila pomanjkljivosti. S tem je močno motil delovni proces toženke in ostale delavce, kar so zelo resni in utemeljeni razlogi za izredno odpoved. Natančen opis del in nalog je od toženke zahteval tožnikov odvetnik in s tem povzročil, da je toženka dejansko porabila veliko časa za tožnika, kar je tožena stranka obrazložila sodišču, ki se kljub temu spušča v razlago o porabljenem času za nepotrebne naloge. V primeru, da bo Višje delovno in socialno sodišče ugodilo pritožbi, toženka predlaga, da se sojenje opravi pred drugim, spremenjenim senatom.

Tožeča stranka v odgovoru na pritožbo predlaga zavrnitev pritožbe in potrditev sodbe sodišča prve stopnje.

Pritožba ni utemeljena.

Pritožbeno sodišče je preizkusilo izpodbijano sodbo sodišča prve stopnje v mejah uveljavljenih pritožbenih razlogov, pri čemer je po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb postopka iz 2. odstavka 350. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/99 - 2/2004) in na pravilno uporabo materialnega prava. Pri tem preizkusu je ugotovilo, da sodišče prve stopnje ni storilo bistvenih kršitev določb postopka iz 2. odstavka 339. člena ZPP, na katere pazi pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti.

Sodišče prve stopnje je popolno in pravilno ugotovilo dejansko stanje ter sprejelo materialnopravno pravilno odločitev. Pritožbeno sodišče se strinja z razlogi izpodbijane sodbe, v zvezi s pritožbenimi navedbami pa

dodaja naslednje:

Iz dejanskih ugotovitev v izpodbijani sodbi izhaja, da je tožena stranka tožniku dne 24.4.2003 podala izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi z dnem 6.5.2003. Dne 16.4.2003 je toženka izdala "izredno odpoved delovnega razmerja" zaradi očitkov o neizpolnjevanju delovnih obveznosti v dneh 14.4.2003 do 16.4.2003 ter zaradi tega, ker je 16.4.2003 izrekel delodajalki verbalne grožnje. Toženka je tožniku omogočila, da 25.4.2003 poda svoj zagovor. Dne 24.4.2003 je tožnik posredoval pisni zagovor in se dne 25.4.2003 udeležil tudi ustnega zagovora. Temu je sledila izredna odpoved delovnega razmerja (pravilno: pogodbe o zaposlitvi) na podlagi 1. in 2. alinee 1. odstavka 111. člena Zakona o delovnih razmerjih (ZDR - Ur. l. RS, št. 42/2002).

Sodišče prve stopnje je pravilno ugotovilo, da je tožena stranka spoštovala zakonska določila o postopku v zvezi s podajo odpovedi, zlasti določbe 2. odstavka 83. člena in 177. člena ter 110. člena ZDR. "Odpoved delovnega razmerja" z dne 16.4.2003 je pravilno po vsebini ocenilo kot pisno obdolžitev. Tožniku je bil omogočen zagovor, izredna odpoved pa je bila podana v prekluzivnem roku, ki je določen v 2. odstavku 110. člena ZDR, to je v 15 dneh od seznanitve z razlogi, ki utemeljujejo izredno odpoved.

Glede odpovednega razloga za izredno odpoved po 2. alineji 1. odstavka 111. člena ZDR (če delavec naklepoma ali iz hude malomarnosti huje krši pogodbene ali druge obveznosti iz delovnega razmerja) je prvostopenjsko sodišče ugotovilo, da ni dokazan. Tožena stranka je tožniku očitala, da je pomanjkljivo opravil delo, ki mu je bilo odrejeno dne 14.4.2003, 15.4.2003 in 16.4.2003, čeprav je za odrejene naloge imel dovolj časa, gre pa za izjemno lahko pisarniško delo - iskanje dobaviteljev oz. ponudnikov oz. zbiranje informacij v trgovinah, s katerimi poslujejo in ki dobavljajo obratna sredstva za delo (pridobivanje cen lopat, batnega kompresorja, protivlomnih vrat, cen za m² opaža, parketa...). Pravilna je presoja prvostopenjskega sodišča, da glede na izvedene dokaze in ob upoštevanju ostalih okoliščin primera tožniku ni mogoče očitati, da bi naklepoma ali iz hude malomarnosti kršil pogodbene obveznosti (to je vestno opravljanje dela na delovnem mestu). Pri tem je sodišče prve stopnje podrobno ugotovilo in upoštevalo vse okoliščine v zvezi z zaposlitvijo tožnika pri toženi stranki (zlasti tožnikovo invalidnosti oz. zdravstvene težave, ki so bile posledica nesreče pri delu, ki jo je utrpel v času zaposlitve pri toženi stranki v letu 1995, za katero je tožena stranka tožniku plačala odškodnino po sodni poravnavi iz leta 2001, dejstvo, da je tožniku že enkrat prej prenehalo delovno razmerje pri toženi stranki, ker zanj ni bilo ustreznega dela, razloge za ponovno sklenitev pogodbe o zaposlitvi s tožnikom v januarju 2003...). Dokazna ocena, ki je razvidna iz obrazložitve izpodbijane sodbe, je prepričljiva, zato pritožbeno sodišče vanjo ne dvomi. Tudi pritožba ne vsebuje nobenih argumentov, iz katerih bi bilo mogoče sklepati, da dejanske ugotovitve prvostopenjskega sodišča v zvezi s prvim odpovednim razlogom niso pravilne.

Prvostopenjsko sodišče je pravilno ugotovilo, da tožena stranka, ki v skladu z 2. odstavkom 82. členom ZDR nosi dokazno breme glede utemeljenosti razloga, ki opravičuje izredno odpoved, tudi odpovednega razloga po 1. alineji 1. odstavka 111. člena ZDR, to je kršitve pogodbene in druge obveznosti iz delovnega razmerja, ki ima vse znake kaznivega dejanja, ni uspela dokazati. Tožena stranka sicer v odpovedi ni podrobneje opredelila vseh znakov kaznivega dejanja, ki ga je očitala tožniku, čeprav je to bistveni element odpovednega razloga za izredno odpoved po citirani določbi ZDR. V obravnavani zadevi bi lahko šlo za kaznivo dejanje ogrožanje varnosti po 145. členu Kazenskega zakonika, ki določa, da se z denarno kaznijo ali z zaporom do enega leta kaznuje, kdor ogrozi varnost kakšne osebe z resno grožnjo, da bo napadel njeno življenje ali telo.

Bistveno v obravnavanem primeru je, da ni dokazano, da bi tožnik storil kršitev pogodbenih in drugih obveznosti iz delovnega razmerja, ki naj bi imela vse znake kaznivega dejanja. Tožniku se očita, da naj bi toženki dne 16.4.2003 med vožnjo k zdravniku grozil oz. z rokami nakazoval, da bo z njo fizično obračunal,

tako da se ga je ustrašila in se je tako bala, da bo grožnje uresničil, da se je odločila zadevo prijaviti na policiji in mu odpovedati delovno razmerje. Iz zapisnika o sprejemu ustne ovadbe oz. predloga za pregon z dne 16.4.2003 izhaja, da je bilo celotno dogajanje posledica toženkine odredbe, da mora tožnik prebrati žeblice in jih razvrstiti, kar je tožnik odklonil, češ da tega ne bo delal in da se počuti slabo. Zato ga je peljala k zdravniku, med vožnjo v zdravstveni dom pa ji je dejal, da ji bo še žal, da ga je razburila in da je odgovorna za njegovo zdravje, nato pa je z rokami kazal, da bo z njo fizično obračunal. Ob tem se je, kot izhaja iz navedenega zapisnika, ustrašila za svoje življenje in življenje otrok in se spomnila, da ji je že prej (ker mu ni takoj plačala dolgovanega zneska odškodnine z nesrečo pri delu po sklenjeni poravnavi) po telefonu grozil, da se bo kaj zgodilo z njenimi otroki, da ji bo zažgal hišo in obračunal z njenim očetom.

Sodišče prve stopnje je pravilno presodilo, da očitno ni šlo za tako resne grožnje med vožnjo k zdravniku dne 16.4.2003, kamor je toženka tožnika odpeljala potem, ko se je močno razburil v zvezi z odrejenim delom prebiranja žeblicev in "doživel šok" (kot naj bi izjavil tožnik), da bi tožnikovo obnašanje predstavljalo kršitev, ki ima vse znake kaznivega dejanja. Pri tem je prvostopenjsko sodišče pravilno ocenilo vse okoliščine primera, zlasti dejstvo, da je toženka kljub tožnikovemu obnašanju vztrajala pri vožnji od Ižanske ceste do Zdravstvenega doma Vič (20 - 30 minut), tožnika spremila k zdravnici, čakala, da je prišla na vrsto in se na kratko pogovorila z zdravnico, in šele nato odšla na policijo. Sodišče prve stopnje je pravilno presodilo, da bi v primeru, če bi bile grožnje res tako hude in resne, kot jih je toženka opisala, toženka verjetno ravnala drugače in kot povprečen človek že med vožnjo v zdravstveni dom ob prvi priliki ustavila avto in zbežala od tožnika. Iz vsega navedenega je torej mogoče sklepati, da je med tožnikom in toženko prišlo do konflikta zaradi odreditve dela prebiranja žeblicev, in do razburjene reakcije s strani tožnika, ki pa ni imela takšne teže, da bi jo bilo mogoče opredeliti kot kršitev z vsemi znaki kaznivega dejanja (npr. po 145. členu KZ), zato po oceni pritožbenega sodišča tudi odpovedni razlog po 1. alineji 1. odstavka 111. člena ZDR ni dokazan.

Glede na navedeno je prvostopenjsko sodišče utemeljeno ugodilo tožbenemu zahtevku za ugotovitev nezakonnosti izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi, ter v zvezi s tem reparacijskemu in reintegracijskemu zahtevku. Tožena stranka kljub dokazovanju tožnikovega dela "na črno" s poročilom detektiva in fotografijami ni ponudila dokazov, da je tožnik za svoje delo prejemal plačilo in v kakšni višini, zato je tudi odločitev o reparacijskem zahtevku pravilna.

Ker niso podani razlogi, iz katerih se sodba izpodbija, niti razlogi, na katere mora pritožbeno sodišče paziti po uradni dolžnosti, je pritožbeno sodišče pritožbo kot neutemeljeno zavrnilo in potrdilo izpodbijano sodbo (353. člen ZPP, 2. točka 365. člena ZPP).

Datum zadnje spremembe: 23.08.2009